



▲ Het herenhuis Boulevard 191-193 van architect H.H. Jansen.

## Kikkers in de achtertuin aan de Boulevard

**D**e herenhuisen van de Boulevard Heuvelink in het Spijkerviertel in Arnhem weerspiegelen de grandeur van de architectuur van de laatste decennia van de negentiende eeuw en de jaren rond de eeuwwisseling daarna. Voor de architecten van de Art Nouveau rond 1900 vormde de natuur een dankbare illustratiebron. Die natuur dringt nog altijd diep in de wijk, zo blijkt bij een bezoek aan Trudi Hendriks en Rien Meijer in hun fraaie herenhuis op Boulevard Heuvelink 193.

Rien gebaart naar het balkon dat uitzicht biedt op de met groen overgoten tuin achter. „De gezamenlijke watertuin van de buurt”, zegt hij. Trudi: „Als je groene vingers hebt, kun je hier je lol op.”

Die tuin zal ze straks missen, zo erkent ze volmondig. Want ze hebben het huis net verkocht, omdat ze wat kleiner willen wonen. Met ‘bloedend hart’, zo erkennen ze beiden. Samen luisteren we even naar de druk kwakende kikkers in de tuin.

Vanuit het landelijke Doesburg kwamen ze tien jaar geleden naar Arnhem. De vergelijking tussen de Burgemeesterswijk en het Spijkerviertel viel in het voordeel van het Spijkerviertel uit. Vanwege het internationale karakter van de wijk, de kosmopolitische Steenstraat met de vele winkels, met Muis en het Stadstheater op loopafstand. Ze zien het Spijkerviertel als ‘een geslaagde combinatie van stad en dorp’.

Ze kochten de woning van de kleindochter van de architect. „Twee broers hebben er ook gewoond”, vertelt Trudi. Rien vouwt een kopie van de gekleurde bouwtekening uit van het herenhuis Boulevard 191-193 van architect H.H. Jansen uit 1901. „Er was al veel gebouwd aan de boulevard, maar de plek van ons huis heeft lange tijd braak gelegen.”

In de decennia voor hun komst was hun woning opgedeeld in stu-

### Verliefd op Arnhem

**Wekelijks tekent Dick Cadelius van Veen een pand met een verleden. Harry van der Ploeg zorgt voor de historische context. Vandaag de laatste aflevering.**

dentenkamers. „Het huis was geen puinhoop, maar het was wel heel intensief bewoond geweest”, zegt Rien. Aanvankelijk dachten ze dat het huis aan een ander was gegeven. Trudi: „Maar de kleindochter had gezien hoe geweldig we het vonden, ze wilde graag een koper met gevoel voor het pand.”

Rien denkt dat de makelaar die namens hen moest onderhandelen het enthousiasme van Trudi wat moest temperen.

Ze hebben het huis flink opgeknapt en de riante vertrekken weer hun oude sfeer teruggegeven. Rien opent een glas-in-loodraam in het trapportaal, ook al mooi opgeknapt. „Dat glas hing vroeger als een druipkaars in het raam.”

Achter het venster komt een hoge luchtschacht tevoorschijn met uitzicht op de ramen van de burens. „Het dak is ook helemaal nieuw, dat hebben we samen met onze burens gedaan.”

Trudi en Rien hebben het huis grondig geïsoleerd. Niet met kunststof kozijnen, maar met speciaal ‘monumentenglas’ dat de sfeer van rond de eeuwwisseling in ere houdt. „De mensen van monumentenzorg hebben het liefste glas met een ribbeltje erin”, zegt Trudi lachend. Het ziet er ouderwets uit, maar houdt tegelijkertijd de kou op moderne wijze buiten. „Je zit niet meer constant met sokken en een vest aan in de kamer in de winter.”